

tægter; den ærede Minister vil da gjøre sin Balance og forhandle med Udvalget om, hvad der er bedst at gjøre. Til at vedtage denne Lov, som den er forelagt, synes der at være en almindelig Ulyst, og den høitærede Indenrigsminister har selv igaar ytret, at han ikke vilde have Noget imod, at § 1 falder bort. Hele Loven er forøvrigt bleven npiagtig og grundig gennemgaaet af det ærede Medlem fra Slagelse (Fonnesbeck). Jeg erindrer fuldt vel, at baade han og jeg, da den nugjældende Lov i forrige Samling var til Behandling her, meget godt vidste, hvad Følgen af den vilde blive for Mange; men under de daværende Omstændigheder var der ikke Noget, som tog synderlig til Gjenmæle for at faae de Ulemper og Ubilligheder ud af Loven, der nu have viist sig at være i den. Jeg kan paavise Hovedgaardss- og Godseiere, som have betalt 6 Procent, ja af Indtægterne af bortforpagtede Hovedgaarde er der betalt 7 Procent og derover; men det har dog ikke været Meningen med Loven, at endeel Skatteborgere i Landet skulde betale omtrent det Dobbelte af, hvad andre Mennesker betale, og jeg troer heller ikke, det er Thingets Mening, at Byrden ved en Krigsstats fortsatte Opkrævning skal falde fortrinnsviis paa Enkelte. Vi have Alle, troer jeg, fra Begyndelsen af vedtaget denne Krigsstatslov som en Indledning til en Indkomststatslov. Det er høist sandsynligt, at vi ikke kunne undgaae at gaae den Vej, og Spørgsmaalet bliver da, om man allerede nu skulde forsøge paa at indføre en saadan almindelig Indkomststatslov, eller om man foreløbig skulde hjælpe sig igjennem med dette Lovudkast, der, det er jeg overbeviist om, vil blive at være ubilligt i mange Henseender. Jeg har ganske vist den Mening, at det vilde være helbigere, om man paa anden Maade, end ved nu at vedtage denne Krigsstatslov, kunde reise det Bøls, Statskassen forudsætter at faae ind ved den, og at der er andre Maader, hvorpaa det kan reises, holder jeg mig overbeviist om. — Jeg skal dog ikke videre forfølge denne Sag, da jeg formoder, at Thinget har hørt nok om de forskjellige Paragrapher, og da jeg er overbeviist om, at et Udvalg ved Forhandling med Finantsministeren bedst vil være istand

til at komme til Enighed om, hvorledes de fornødne Midler skulde skaffes tilveie.

Finantsministeren: Der er saavel under Forhandlingerne igaar — som jeg har seet af Rigsdagstidenden, da jeg var forhindret fra at være her tilstede — som under Forhandlingerne idag idetmindste reist to Spørgsmaal, som det maa paaligge mig at gaae nærmere ind paa. Det ene er, om denne Krigsstat i det Hele kan ansees for at være nødvendig, og det andet er, om en saadan Indtægt, ifald den skulde ansees for at være nødvendig, skulde opkræves paa samme Basis som den, hvorpaa den har været opkrævet i dette Aar. Jeg maa tilstaae, at begge Spørgsmaal staae i en væsentlig Forbindelse med hinanden ogsaa i den Henseende, at de allerede synes at være besvarede i Thingets egen Erklæring, saaledes som den blev afgiven i Februar Maaned. Det vil erindres, at Regjeringens Forslag om en Krigsstat for det indværende Finantsaar var væsentlig forskjelligt fra det, der blev vedtaget i Thinget, idet det gik ud paa for Kjøbenhavns Vedkommende at benytte den der indførte Indkomststat som Basis for det Bidrags Fordeling, der skulde falde paa Kjøbenhavn, at man ved at bestemme Bidraget for Kjøbstæderne tog Hensyn til den Bessatningsmaade, som der var indført, og at man endelig med Hensyn til Landet blot paalignede en Skat af 3 Rd. 2 Mk. pr. Tde. Hartkorn. Forsaavidt som der paa Landet gaves Indtægter, der ikke hidrørte fra Agerdyrkning eller fra, hvad dermed kan sættes i Forbindelse og Tighed, vilde man vel ogsaa opkræve et Skattebidrag af den Industri, der kunde finde Steb, men man ansaae dette Bidrag for at være saa ringe, at man ikke engang i Forslaget nævnte nogen bestemt Sum, som paa denne Maade skulde bringes tilveie. Det Udvalg, som blev nedsat i denne Sag, deelte sig i en Majoritet og en Minoritet, men denne, som vilde, at det skulde have sit Forblivende ved det af Regjeringen forelagte Lovudkast, var meget ringe. Majoriteten udtalte sig derimod saaledes — det være mig tilladt at oplæse dette Stykke af Betænkningen —: „Da vi uden Tvivl maae være forberedte paa,